

Seelenwanderung

Het was een dag die niet ophield en aarzelend oversloeg in donker.

Ik stond op de kade bij de nieuwe beek.
Uit het water kwamen natte stemmen
Ga mee, klonk het ondiep, ga mee
Er is hier van alles aan de hand
Ga mee, kom over de rand

Ik ging onderweg naar de bron. Het water fluisterde.
De vissen zwommen.

Boven mij werden zwarte vleugels gespreid
Vleugels met enorme slagkracht, klauwen, een grote gele snavel
herinneringen in een scherp en helder zicht heel wijd
ik zag kapotte huizen tussen de veren, een strijd

Ik gleeed soepel door het water. Voelde verlangen groeien.
Wuivende bamboe in de verte. Hier te kunnen roeien!
Spieren los, in en uit. In en uit.
Dook weer onder water, mee met de vissen.

Er was boven ons een stille rimpeling en iets dat op vroeger leek.
Een kleine kas met waterplanten badend in licht stond in de beek
Leunende schuren in een leeg land. Eindeloze horizonten en altijd waaien.
De planten zoemden zacht en tevreden.

Ik dreef intussen in mijzelf. Ik zweefde door het water.
De vissen zwegen.

Mijn linkerarm streek langs zachte zakken, mijn vingers raakten rode draden.
Er waren zinnen over zondvloed en het water waste teder ieder woord.
De draden dreven mee en duwden ons voorzichtig voort.

Ik dreef en ik zweefde.
En de vissen zwegen.

Aan de oever kwam nu een schemerwoud met grote grijze gangen.
Zware beuken, een luidruchtig onderbos. Ik deed mijn hoofd dicht,
struikelde, keek om, been over been, alles zonder zicht
Rende het bos door, jeukte de schillen onder kleren,
greep krachteloos in de geurende aarde. Legde ogen op het pad.
Ik zag in het mos een paradijs voor klein gedierte.
Snuitkevers, tijgerslakken, bosmieren, boomklevers
Kruipend en glijdend tegen de ramen
Spoelden zo, hup, de beek in.

Inmiddels lag er op de bodem
Indringende donkerte op de loer.

Op het plein vlakbij verlichtte een ijsberg tandeloos de nacht.
Een rood ijsje hield zich dapper vast, een glijdende schaal.
Weinig is zo treurig als een smelten dat nooit meer bevriest.

Ik dreef en ik zweefde.
En de vissen zwegen.

In een spectaculair prisma brak de beek plots doormidden
het water bubbelde van plezier.
Alle kleuren bogen samen over het water,
schittering en daadkracht bijeengebracht op de vierkante meter.
De vissen glinsterden van genoeg.

In juichende samenzang spoedden zij zich door het water
om te kijken naar een projectie van de zon zo dichtbij.
Het waaide er hard, de vlammen sloegen uit de vuursoep.

maar mijn inwendig was duister.

ik dreef en ik zweefde.
en de vissen zwegen.

Van bovenaf rolde er een lichte schaduw over ons uit.
Er vloeide een schuilplaats voor regenbogen doorheen.
Iemand maakte er een edelsteen van, ik was blij verrast.
Grote roze golven groeiden in het water.

ik dreef en ik zweefde.
en de vissen zongen.

Bij de boom naast de kerk gonsde het van ruis.
De blaadjes ritselden meerstemmig in de wind.
Er spraken kordate stemmen over struiken
en een aanstaande revolutie waaide in een kind.

Aan het eind was daar een roze engel zacht en trillend.
Zij sloeg haar vleugels om de vissen.
Ik droeg hen vastbesloten door de nacht.
De engel met tegen zich aan geklemd de vissen.

Daarna kwam alles samen in een denderend slotakkoord.
Er klonk een beslissend, ferm en heel belangrijk woord.
Violen snerpten, de planten zoemden de vissen zongen.
De harmonie werd door de hele beek gehoord.

En zo, in gouden klanken werd de nacht weg gebracht.
Werd er geschreeuwd en gevierd met alle tongen.
Spatte het water jubelend en helend omhoog. Ja,
zo verloor het duister haar diep fluwelen kracht.

Inge Pollet